ശത്രുരാജ്യത്തു നിന്നു പറന്നു വരുന്ന യുദ്ധ വിമാനങ്ങൾ ഒരു വശത്ത്. തീവ്രപരിചരണ വിഭാഗത്തിൽ ശസ്ത്രക്രിയ കഴിഞ്ഞു വിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു മാസം പ്രായമുള്ള മകൻ മറുവശത്ത്. ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ ഉറച്ചു നിന്നു ജീവിതം നേരിട്ടതിന്റെ അനുസ്മരണങ്ങളിലൂടെ...

യുദ്ധഭൂമിയിൽ അച്ഛന്റെ വേദന

മുപ്പത്തിമൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നടന്ന സംഭവമാണ്. അന്നു ഞാൻ ഇന്ത്യൻ ആർമിയുടെ ആർടിലറിയുടെ വിമാനധ്വംസനി (Anti Air Craft) വിഭാഗത്തിൽ ക്യാപ്റ്റനായിരുന്നു. 1965-ൽ പാകിസ്ഥാനുമായി നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വെറും 48 മണിക്കൂർ നോട്ടീസിൽ ബോംബെയിൽ നിന്നു സ്പെഷൽ ട്രെയിൻ വഴി എന്റെ പട്ടാള സംഘത്തെ ഭുജ് (Bhuj) എന്ന സ്ഥലത്ത് എത്തിച്ചിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു കച്ച് മരുഭൂമി വഴി, പട്ടാളവാഹനങ്ങളിൽ ജയസാൽമീർ എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. കള്ളർക്കോട് എന്ന സ്ഥലത്താണു പാകിസ്ഥാൻ പട്ടാളത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അതിർത്തി രേഖാ ലംഘനമുണ്ടായത്.

യുദ്ധഭൂമിയിലേക്കു പോകുന്നതിന് ഒരു വർഷം മുമ്പാണു ഞാൻ വിവാഹിതനായത്. ഏഴു മാസം ഗർഭിണിയായിരുന്ന എന്റെ ഭാര്യയെ തനിയെ ആക്കി പോകുമ്പോൾ ഹൃദയം പൊട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും പുറത്തു കാണിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലായിരുന്നു ഞാൻ. കാരണം, എന്റെ ജവാന്മാരിൽ പലരും ഗർഭിണികളായ ഭാര്യമാരെയും പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളെയും തനിയെ വിട്ടിട്ട് എന്നോടൊപ്പം വന്നിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ മുന്നിൽ ഞാൻ വികാരഭരിതനാകുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. എങ്കിലും 'വിരഹത്തീയുടെ പുക തമസായി' മാറിയ അനുഭവം ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല.

ബോംബെയിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഇളയ പെങ്ങൾ മോളി വന്നു ഭാര്യയെയും കൂട്ടി അവളുടെ ഭവനത്തിലേക്കു പോയത് ആശ്വാസകരമായിരുന്നെങ്കിലും കണ്ണുനീരിൽ കുളിച്ച നാളുകളായിരുന്നു പിന്നീടുള്ള രണ്ടു മാസങ്ങൾ.

കച്ച് യുദ്ധത്തിൽ തങ്ങളുടെ തന്ത്രങ്ങൾ ഫലിച്ചില്ലെന്നു മനസിലാക്കിയ പാകിസ്ഥാൻ ബോംബെയിലെ തന്ത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ആണവകേന്ദ്രങ്ങൾ, എണ്ണശുദ്ധീകരണ ശാല, ടാറ്റാ പവർ സ്റ്റേഷൻ എന്നിവയ്ക്കെതിരെ ഭീഷണികൾ മുഴക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്റെ പട്ടാളം ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി അവയ്ക്കു ചുറ്റും പാളയമടിച്ചു.

1965 ഓഗസ്റ്റ് മാസം ആറിന് ബോംബെയിലെ നേവൽ ഹോസ്പിറ്റൽ ഐ.എൻ.എസ്. അശ്വിനിയിൽ വച്ചു സിസേറിയൻ ഓപ്പറേഷനിലൂടെ എനിക്കൊരു മകൻ ജനിച്ചു. ഫിലിപ് എന്നവനു പേരിട്ടു യുദ്ധഭീഷണിയുടെ നടുവിലും സന്തോഷത്തിന്റെ നിറകുടമായി ഞങ്ങൾ അവനെ സ്വാഗതംചെയ്ത് ആഹ്ലാദിച്ചു. എന്നാൽ ആഹ്ലാദത്തിനു മങ്ങലേൽക്കാൻ അധികദിവസങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നില്ല.

ജനിച്ച് 17 ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാവിലെ കുടിച്ച മുലപ്പാൽ മുഴുവൻ മകൻ ഛർദ്ദിച്ചു. തുടർച്ചയായി മൂന്നാലു പ്രാവശ്യം ഇതാവർത്തിച്ചപ്പോൾ റെജിമെന്റിലെ ഡോക്ടറെ കാണിച്ചു. കൊച്ചുകുഞ്ഞല്ലേ, ഗ്യാസിന്റെ ഉപദ്രവത്താലും മറ്റും ഛർദ്ദിച്ചെന്നിരിക്കും, സാരമില്ല. അദ്ദേഹം ആശ്വസിപ്പിച്ചു. എന്നാലും അടുത്തുള്ള മറ്റൊരു ഡോക്ടറെ വരുത്തിക്കാണിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്ന ചില തുള്ളിമരുന്നുകൾ കൊടുത്തിട്ടും ഛർദ്ദി ശമിച്ചില്ല.

അറ്റോമിക് എനർജിയിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന എന്റെ ഇളയ പെങ്ങൾ അവിടുത്തെ പീഡിയാട്രിഷൻ ആയിരുന്ന മലയാളി ഡോക്ടറോടു വിവരം പറഞ്ഞു. അവർ കുറിച്ചുതന്ന മരുന്നുകൊടുത്ത് 24 മണിക്കൂറിനകം മകന്റെ ഛർദ്ദിൽ നിന്നില്ലെങ്കിൽ അവനെ ഒരു പീഡിയാട്രിക് സ്പെഷലിസ്റ്റിനെ കാണിക്കണമെന്ന് അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും കുഞ്ഞിന്റെ ശരീരത്തിലെ ജലാംശം വറ്റിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. കൊടുത്ത മരുന്നിനും ഫലം കാണാത്തതിനാൽ സ്പെഷലിസ്റ്റുമായി അപ്പോയ്ന്റ്മെന്റ് എടുത്തു.

ബോംബെയിൽ ചൗപ്പാത്തി എന്ന സ്ഥലത്തു ക്ലിനിക് നടത്തിയിരുന്ന വളരെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ശിശുരോഗ വിദഗ്ദ്ധനെ കാണിക്കാൻ പട്ടാളത്തിന്റെ ആംബുലൻസിൽ കുതിച്ചു. പക്ഷേ, ചൗപ്പാത്തി അടുത്തപ്പോഴാണു മനസിലാകുന്നത് ഗണപതി പൂജയ്ക്കായി ചൗപ്പാത്തി കടലിലേക്കുള്ള ജനപ്രവാഹം ഒരു വലിയ ഗതാഗതക്കുരുക്കിന്റെ മധ്യത്തിൽ ഞങ്ങളെ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന്.

പറഞ്ഞ സമയത്തു ചെന്നില്ലെങ്കിൽ ഡോക്ടർ ക്ലിനിക് അടച്ചുപോകുമോ?

ട്രാഫിക് ജാം തീരണമെങ്കിൽ കുറഞ്ഞതു മൂന്നു മണിക്കൂറെങ്കിലും എടുക്കും. പട്ടാള ആംബുലൻസിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടുള്ള ഉള്ളുരുകിയ പ്രാർഥന ദൈവം തീർച്ചയായും കേൾക്കുക മാത്രമല്ല പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു.

ട്രാഫിക് നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ പട്ടാള ആംബുലൻസ് ആണെന്നു മനസിലാക്കി മറ്റു പല വാഹനങ്ങളെയും തടഞ്ഞുനിർത്തി കഷ്ടിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു വഴിയുണ്ടാക്കി മുമ്പോട്ടു കടത്തിവിട്ടു.

ഡോക്ടർ ക്ലിനിക്കിൽ കാത്തിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഫിലിപ്പിനെ കൈയിൽ എടുത്തു. ഉടൻതന്നെ അവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓവർകോട്ടിലേക്കു ഛർദ്ദിച്ചു.

ഫിലിപ്പിനെ അദ്ദേഹം സ്ക്രീൻ ചെയ്തു നോക്കി. അഞ്ചു മിനിറ്റിനകം അദ്ദേഹം പ്രശ്നം വിവരിച്ചുതന്നു. 25 ദിവസം മാത്രം പ്രായമുള്ള മകന് ഒരു ഓപ്പറേഷൻ ഉടൻതന്നെ വേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഭയന്നു. മകനെ മറൈൻ ഡ്രൈവിലുള്ള ബോംബെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഉടൻ തന്നെ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശം. മകനു പൈലോറിക് സ്റ്റെനോസിസ് (Pyloric Stenosis) എന്ന അസുഖമാണ്. അതായതു ആമാശയത്തിനും ചെറുകുടലിനുമിടയ്ക്കുള്ള പാസേജ് ചുരുങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. മുലപ്പാൽ ആമാശയത്തിൽ നിന്നു ചെറുകുടലിലേക്ക് പോകാത്തതിനാലാണ് കുഞ്ഞു ഛർദ്ദിക്കുന്നത്.

ഇപ്പോഴത്തെ അവന്റെ സ്ഥിതിയിൽ ജനറൽ അനസ്തേഷ്യ കൊടുത്തു സർജറി നടത്തുന്നത് അപകടകരമാണ്. രണ്ടു ദിവസമെങ്കിലും ഗ്ലൂക്കോസ് കൊടുത്തു ഡീഹൈഡ്രേഷൻ സ്ഥിതി മാറ്റിയശേഷമേ സർജറി നടത്താൻ സാധിക്കയുള്ളു.

മിനിറ്റുകൾക്കകം ഞങ്ങൾ ബോംബെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തി.

ഫിലിപ്പ് അമ്മ ആനിക്കുട്ടിയോടൊപ്പം. ഇൻസെറ്റ്: മേജർ(റിട്ട.) ജേക്കബ് ഫിലിപ്പോസ്

'വഴിയമ്പലത്തിൽ ഒരിടത്തും സ്ഥലമില്ല.' എന്ന സ്ഥിതിയായിരുന്നു അപ്പോൾ അവിടെ. എന്നാൽ ഞങ്ങളെ അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞു വിട്ട ഡോക്ടറുടെ കത്തു നിരസിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ജനറൽ വാർഡിൽ ഒരു ബെഡ്ഡ് കിട്ടി.

ഇതിനിടയിൽ പാകിസ്ഥാന്റെ ബോംബർ വിമാനങ്ങൾ ബോംബെയിൽ എത്തുമെന്ന ഭീഷണി എങ്ങനെയോ ഉയർന്നുവന്നു. പകൽ വന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ റജിമെന്റിലെ ആന്റി എയർ ക്രാഫ്റ്റ് പീരങ്കികൾ തയാറാണ്. കൂടാതെ, ഇന്ത്യൻ എയർഫോഴ്സിന്റെ പോർവിമാനങ്ങൾ പലയിടങ്ങളിലായി ജാഗ്രത പുലർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ജനസാന്ദ്രത ഏറെയുള്ള ബോംബെ നഗരത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും രാത്രിയിൽ ഒരു ബോംബ് വീണാൽ മതി അനേകായിരങ്ങൾ മരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ബോംബെ പട്ടണം മുഴുവൻ ബ്ലാക്ക് ഔട്ട് ചെയ്യാനായി ഉടൻ കേന്ദ്രഗവർമെന്റിൽ നിന്നു തന്നെ ഉത്തരവായി. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കകം ബോംബെ അന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങി. വഴിവിളക്കുകൾ മാത്രമല്ല, അത്യാവശ്യത്തിനു മാത്രം രാത്രിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന വാഹനങ്ങളുടെ ഹെഡ്‌ലൈറ്റ് പോലും കറുത്ത പെയിന്റടിച്ചു നിഷ്പ്രഭമാക്കി.

ഫിലിപ്പിന്റെ സർജറി നടക്കാൻ ഇനിയും ഒരു ദിവസം കൂടെ ബാക്കിയുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അവനു കരയാനുള്ള ശക്തി തീരെ കുറഞ്ഞു. ഒരു ചെറിയ ഞരക്കമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. കഴുത്തിന്റെ കുഴിയിലുള്ള നേരിയ സ്പന്ദനം മാത്രം ജീവനുണ്ട് എന്നറിയിക്കുന്നു.

അന്നു ബോംബെയിൽ ഞങ്ങളുടെ ഇടവക വികാരിയായിരുന്ന എൻ.ടി. ജേക്കബ് അച്ചനും ഭാര്യ മേരിക്കുട്ടി കൊച്ചമ്മയും കുഞ്ഞിനെ കാണാൻ ആശുപത്രിയിൽ വന്നു.

വാർഡിന്റെ ഒരു ഭാഗം സ്ക്രീനുകൾ വച്ചു മറച്ച് ഒരു ദേവാലയത്തിന്റെ മദ്ബഹയായി മാറ്റപ്പെട്ടു. ആശുപത്രിയിൽ നിന്നെടുത്ത ഒരു അലുമിനിയം ബേസിനകത്ത് അച്ചൻ വെള്ളം എടുത്തു. കുഞ്ഞിന് അന്ത്യകൂദാശ കൊടുക്കാൻ പോവുകയാണ്. മകനുവേണ്ടി അച്ചൻ പറഞ്ഞുതന്ന വാചകം ഞാനും ഭാര്യയും നിർവികാരരായി ഏറ്റുചൊല്ലി.

പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ എട്ടു മണിക്കു തന്നെ ഫിലിപ്പിനെ ഓപ്പറേഷൻ തിയേറ്ററിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. മകനെ അവസാനമായി ജീവനോടെ കാണുകയാണെന്ന ദുഃഖത്താൽ കരയുന്ന ഭാര്യയെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ എനിക്കോ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കോ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

രണ്ടു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഫിലിപ്പിന്റെ ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുശേഷം ദേഹത്തു ഘടിപ്പിച്ചിരുന്ന ട്യൂബുകൾ പലതും മാറ്റി. മുലപ്പാൽ കുടിക്കുവാൻ വീണ്ടും തുടങ്ങി. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അപകടനില തരണം ചെയ്തതായി ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

രണ്ടാഴ്ച കൂടെ ഫിലിപ്പ് ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നു. ബാക്കി ട്യൂബുകളും കുത്തിക്കെട്ടുകളും ഉപേക്ഷിച്ചു പൂർണ ആരോഗ്യവാനായി ഭവനത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഈ രണ്ടാഴ്ചയും പകൽ സമയം ഞാൻ കുന്നിന്റെ മുകളിൽ ജവാന്മാരോടൊപ്പവും രാത്രി ആശുപത്രിയിൽ മകന്റെ സമീപം ഒരു കസേരയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടി.

കൂരിരുട്ടിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ബോംബെ പട്ടണത്തിൽ കൂടെ തുടർച്ചയായി രണ്ടാഴ്ച ഹെഡ്‌ലൈറ്റ് ഇല്ലാതെയുള്ള എന്റെ സ്കൂട്ടർ യാത്രയിൽ ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളാണ് എന്നെ താങ്ങിയിരുന്നത് എന്നു ഞാൻ ബലമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഉറങ്ങാത്ത 14 രാത്രികളിലും അത്രയും പകലുകളിലും എനിക്കു ശാരീരികമായും മാനസികമായും ചൈതന്യം തന്നതും ദൈവം തന്നെ.

'ഈ ദൈവം എന്നും എന്നേക്കും എന്റെ ദൈവം. അവൻ എന്നെ ജീവപര്യന്തം വഴിനടത്തും,' എന്നുള്ള വേദവാക്യം ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അന്വർഥമായി മാറി.

19 വർഷം വിവിധ നിലകളിൽ കേന്ദ്രസർക്കാരിനെ സേവിച്ചശേഷം 24 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് 9 വയസുകാരൻ ഫിലിപ്പിനെയും 8 വയസുകാരൻ ഏബ്രഹാമിനെയും കൂട്ടി ഞാനും ഭാര്യ ആനിക്കുട്ടിയും കൂടെ കാനഡായിലേക്കു കുടിയേറിപ്പാർത്തു.

ഇന്ത്യയിൽ ജോലി ചെയ്ത അത്രയും വർഷങ്ങൾ കാനഡയിലെ ഒരു ഓയിൽ കമ്പനിയിൽ ഞാനും ഭാര്യയും ജോലി ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു മനോഹരമായ റോക്കീ പർവതങ്ങളുടെ സമീപം വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന അതേ കമ്പനിയിൽ കഴിഞ്ഞ പത്തുവർഷമായി ഫിലിപ്പും ജോലി ചെയ്യുന്നു. അവനു പിന്നീട് അസുഖങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധിയിൽ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ വന്നവർ അനേകരാണ്. ചിലരെല്ലാം മൺമറഞ്ഞു എങ്കിലും അവരുടെ സേവനം ഇന്നും നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ പ്രതിസന്ധികൾ തരണം ചെയ്തതിന്റെ കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ തുളുമ്പുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനുണ്ടോ?

മേജർ (റിട്ട.) ജേക്കബ് ഫിലിപ്പോസ്
കാനഡ

വനിത ഫെബ്രുവരി 1-14, 1999